

ΕΤΟΣ 61ον

7 Ἀπριλίου 2013

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 14 (3123)

Η ΥΠΕΡΟΧΗ ΤΗΣ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁ Χριστός, ὡς μέγας Ἀρχιερέας τῆς Καινῆς Διαθήκης, μέ τήν παρουσία Του, καταργεῖ τήν παλαιά ιερωσύνη τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου καί κατ' ἐπέκταση κάθε ἄλληλη ιερωσύνη, τῶν ειδώλων ἢ τῶν ἀλλήλων θρησκευτῶν. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει τά σημεῖα ἐκεῖνα πού φανερώνουν αὐτή τήν ἀλήθεια.

Ἡ σύγκριση τῆς Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ μέ τήν παλαιά ιερωσύνη

Ὁ Ἀπόστολος, ἀναφερόμενος στήν ιερωσύνη τοῦ Χριστοῦ, προβάλλει τόν ψαλμικό στίχο: «Σύ ἱερεὺς εἰς τόν αἰῶνα κατὰ τήν τάξιν Μελχισεδέκ» (109,4). Συγκρίνει τήν ιερωσύνη τοῦ Ἰησοῦ μέ ἐκείνη τοῦ Μελχισεδέκ, μιᾶς σπουδαίας βιβλικῆς μορφῆς, πού δέν ἀνῆκε στίς ἱερατικές φυλές τοῦ Ἰσραήλ.

Γιά τόν Μελχισεδέκ γνωρίζουμε ὅτι: α) Δέν χρίσθηκε μέ ἔλαιον ὅπως ὁ Ἀαρών καί οἱ μετέπειτα ἱερεῖς τοῦ νόμου καί ὁ ἴδιος εὐλόγησε τόν Ἀβραάμ ὡς ἀνώτερός του. β) Δέν γνώριζε κανεῖς τήν καταγωγή του, δηλ. τόν πατέρα του καί τή μητέρα του. Ἦταν ἀγενεαλόγητος. γ) Τό ὄνομά του ἐρμηνεύεται βασιλεὺς δικαιοσύνης. Δέν ἀναφερόταν ἡ ἡλικία του, ἦταν ἀκαθόριστη. δ) Δέν εἶχε συγγενεῖς ἢ διαδόχους. ε) Προσέφερε ὡς θυσία μόνο ἄρτο καί οἶνο. στ) Τέλεσε μόνο μία ἱεροπραξία ὡς θυσία πρὸς τόν Θεό. δ) Δέν δηλώθηκε στήν Παλαιά Διαθήκη ὅτι πέθανε.

Αὐτά τά σημεῖα ἀποτελοῦν προτύπωση τῆς ιερωσύνης τοῦ Χριστοῦ. Διότι καί ὁ Ἰησοῦς χρίσθηκε Ἀρχιερέας ἀπό τόν ἴδιο τόν Πατέρα Του: «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ νύδόκησα» (Μτ. 3,17). Δηλ. δέν πῆρε τήν Ἀρχιερωσύνη ἀπό ἑαυτοῦ, ἀλλῆ ὅπως ἀναφέρει ὁ Ψαλμός: «Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε» (109,4). Εἶναι ἀπάτωρ ἐκ μητρός, δηλ. ὡς ἄνθρωπος γεννήθηκε ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου. Ἀλλῆ καί ἀμήτωρ ἐκ Πατρός, δηλ. ὡς Υἱός Θεοῦ γεννᾶται στοὺς αἰῶνας, ἀτελεύτητα ἀπό μόνο τόν Πατέρα Του. Εἶναι Θεός τῆς δικαιοσύνης, ὅπως ὁ ἴδιος εἶπε στόν ἅγιο Ἰωάν-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ('Εβρ. δ' 14 - ε' 6)

Ίησοῦς, ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς

Ἀδελφοί, ἔχοντες ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθεῖσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας. Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρηγορίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν. Πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν, μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περικείται ἀσθένειαν καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν. Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ ὁ Ἄαρων. Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γεννηθῆναι ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν· Υἱὸς μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγενησθῆκα σε· καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

νη τὸν Βαπτιστή: «Πρέπον ἐστὶν ἡμῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην» (Μτ. 3,15). Ὁ Κύριος εἶναι ὡς Θεὸς αἰώνιος, «ὁ ἦν, ὁ ὢν καὶ ὁ ἐρχόμενος» καὶ πάτησε τὸ θάνατο καὶ ἀνέστη ὡς ἄνθρωπος. Ὁ ἴδιος προσέφερε μία καὶ μόνη θυσία στό Σταυρὸ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Καὶ στοὺς μαθητὲς του παρέδωσε τὴν ἀναίμακτη θυσία μὲ τὸν καθαγιασμό καὶ μεταβολὴ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Του.

Μέ αὐτὲς τίς ἐπισημάνσεις ἀποδεικνύεται πόσο μεγάλη, διαφορετικὴ καὶ ἀνεπανάληπτη εἶναι ἡ ἱερωσύνη τοῦ Θεανθρώπου σὲ σχέση μὲ τὴν παλαιὰ ἱερωσύνη. Μόνο ὁ Μελχισεδέκ εἶναι προτύπωση τῆς ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ λόγοι τῆς μοναδικότητος τῆς Ἀρχιερωσύνης τοῦ Χριστοῦ

Πατὶ ὅμως ὁ Χριστὸς νά εἶναι ὁ μοναδικὸς μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, ὁ μοναδικὸς ἄξιος ἀρχιερέας καὶ γιὰ ὅλα τὰ ἔθνη; Ἀπὸ ποῦ ἀντλεῖται αὐτὴ ἡ ἀποκλειστικότητα;

Πρῶτος λόγος εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ὁ Θεὸς ἔδειξε ἔμπρακτα τὴν ἀγάπη του στὸν ἄνθρωπο, θυσιάζοντας τὸν ἴδιο Του τὸν Υἱό. Δέν ζήτησε ἄλλων θυσίας, ἀλλὰ θυσίασε τὸν Μονογενῆ Του. Τέτοια ἀγάπη δέν ἔχει ἀντίστοιχό της στὸν κόσμο.

Δεύτερος λόγος εἶναι ὅτι κανεὶς ἄνθρωπος δέν ἦταν ἄμοιρος ἁμαρτίας. Ὅπως γράφει ὁ ἀπ. Παῦλος ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκλέγονται γιὰ νά ὑπηρετήσουν τὸν Θεό, ὡς ἱερεῖς, ὅλοι ἔχουν τὴν ἀδυναμία τῆς ἁμαρτίας: «Πᾶς ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος... περικείται ἀσθένειαν» ('Εβρ. 5,1.2). Ἐπομένως δέν μποροῦν νά φθάσουν τὴν τελειότητα.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἀφοῦ ἔχομεν ἀρχιερέα μέγαν, ὁ ὁποῖος ἔχει διέλθει τοὺς οὐρανοὺς, τὸν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἅς κρατᾶμε στερεὰ τὴν πίστιν πού ὁμολογοῦμεν. Διότι δέν ἔχομεν ἀρχιερέα, πού νά μὴ μπορῇ νά συμπαθήσῃ εἰς τὰς ἀδυναμίας μας, ἀλλὰ ἔχομεν ἓνα πού ἔχει δοκιμασθῆ καθ' ὅλα, σύμφωνα μέ τὴν ὁμοιότητά του μ' ἐμᾶς, χωρὶς νά ἀμαρτίσῃ. Ὡς προσερχώμεθα λοιπόν μέ πεποιθῆσιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς χάριτος, διὰ νά λάβωμεν ἔλεος καὶ νά βροῦμε χάριν ὅταν θά ἔχωμεν ἀνάγκην διὰ βοήθειαν. Διότι κάθε ἀρχιερεὺς λαμβάνεται ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ἐγκαθίσταται ἀρχιερεὺς χάριν τῶν ἀνθρώπων, διὰ νά ὑπηρετῇ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ νά προσφέρῃ δῶρα καὶ θυσίας διὰ τὰς ἀμαρτίας. Μπορεῖ νά εἶναι ὑπομονητικὸς πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι βρῖσκονται εἰς ἄγνοιαν καὶ πλάνην, διότι καὶ αὐτὸς περιβάλλεται ἀπὸ ἀδυναμίαν, λόγῳ τῆς ὁποίας εἶναι ὑποχρεωμένος νά προσφέρῃ θυσίας περὶ ἀμαρτιῶν καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του ὅπως κάνει διὰ τὸν λαόν. Καὶ κανεὶς δέν παίρνει μόνος του τὴν τιμὴν αὐτήν, ἀλλὰ μόνον ὅταν καλῆται ἀπὸ τὸν Θεόν, καθὼς ἀκριβῶς καὶ ὁ Ἄαρων. Ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς, δέν ἐπῆρε μόνος διὰ τὸν ἑαυτὸν του τὴν δόξαν νά γίνῃ ἀρχιερεὺς, ἀλλ' ἐγένε ἀρχιερεὺς ἀπὸ ἐκεῖνον πού τοῦ εἶπε, Υἱός μου εἶσαι σύ, ἐγὼ σήμερα σέ ἐγέννησα, ὅπως καὶ εἰς ἄλλο μέρος λέγει, Σὺ εἶσαι αἰώνιος ἱερεὺς κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλια, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

Ὁ Χριστὸς ὅμως ὡς τέλειος Θεὸς ἐκ Πατρὸς καὶ ἀνθρώπος τέλειος ἀπὸ τῆς συλλήψεώς Του, ἔπαθε γιὰ μᾶς. Καὶ προβάλλει συνεχῶς τὰ πάθη του ὡς ἀνθρώπος στὸν ἑαυτὸ Του ὡς Υἱὸ Θεοῦ ἀλλήλῃ καὶ στὸν Πατέρα Του. Καὶ ζητᾶ νά ἐληθοῦν ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ησρακυνήσουν τὰ πάθη Του, κοινωνήσουν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Του. Καὶ μέ τὴ χάριν Του τελειοποιοῦνται ἐν Χριστῷ, δυνάμει τῆς τέλειας θυσίας Του. Ἐκεῖνος, τέλειος ἐκ τελείου, μᾶς ἀξιώνει νά γίνουμε μέτοχοι τῆς τελειότητός του κατὰ χάριν, ὡς δωρεά, ὡς προσφορά τοῦ ἐλέους Του. Γι' αὐτὸ καὶ ἔχουμε τοὺς ἐν πίστει τετελειωμένους ἁγίους καὶ δικαίους τῆς Ἐκκλησίας μας, πού κι αὐτοὶ μέ τὴ σειρά τους πρεσβεύουν στὸν Κύριο γιὰ μᾶς.

Ὡς συμπέρασμα ὄλων αὐτῶν ὁ κάθε χριστιανός, κάθε συνειδητὸ μέλος τῆς Ἐκκλησίας ἔχει τὸ πνευματικὸ δικαίωμα νά αισθάνεται τὴ μοναδικότητα τῆς ὀρθόδοξης πίστεως καὶ σωτηρίας γιὰ κάθε ἀνθρώπο πάνω στή γῆ. Δέν εἶναι ὑπερβολὴ τὸ θεολογικὸ ἀξίωμα ὅτι χωρὶς Χριστό, ἐκτὸς Ἐκκλησίας, δέν ὑπάρχει σωτηρία.

Ἀρχιμ. Χ. Ν.

7 Ἀπριλίου 2013: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ).
Καλλιοπίου καί Ἀκυλίνης μαρτ. († 304). Γεωργίου ὀσίου ἐπίσκ. Μυτιλήνης († Θ΄ αἰ.).
Ἦχος: γ΄ – Ἐωθινόν: ΙΑ΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. δ΄ 14 - ε΄ 6 – Εὐαγγέλιον: Μρ. ν΄ 34 - θ΄ 1.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 14 Ἀπριλίου, Δ΄ Νηστειῶν (Ἰωάννου τῆς Κλίμακος).
Ἀπόστολος: Ἐβρ. στ΄ 13 - 20 – Εὐαγγέλιον: Μρ. θ΄ 17 - 31.

Η ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Εἰσαγωγή στήν ἀσκητική παράδοση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

JEAN CLAUDE LARCHET, μετάφραση Χ. Κούλα
(Τόμ. Α΄ καί Β΄, Σχῆμα 14x21, σελ. 656 ἕκαστος)

Μέ εὐληπτο τρόπο ὁ συγγραφέας ἀντιδιαστέλλει στή θεολογική σκέψη τῆς Δύσεως, πού ἐρμηνεύει τό ἀπολυτρωτικό ἔργο Χριστοῦ μέ δικανικούς ὅρους, τήν εὐρύτερη πατερική παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπου ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν εἶναι λυτρωτής τοῦ ἀνθρώπου μέ τή δικανική ἔννοια τῆς ἐξαγορᾶς τῆς ἁμαρτίας. Οἱ ὅροι λυτρωτής καί Σωτήρας ταυτίζονται· καί τό ρῆμα «σώζω» σημαίνει καί «θεραπεύω». Γι΄ αὐτό οἱ Πατέρες ἀπό τόν Α΄ αἰ. ἀπέδωσαν στόν Χριστό τό προσωνύμιο ἱατρός «τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων», θεραπεύων σέ κάθε βαπτιζόμενο τήν ἀσθενούσα ἀνθρώπινη φύση του.

Οἱ ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας προσφέρουν αὐτή τήν πολυσέλιδη ἔκδοση, σέ δύο τόμους συνολικά, ἐπισημαίνοντας τό γεγονός ὅτι κάθε χριστιανός, γιά νά οικειοποιηθεῖ τή θεία χάρη, ὀφείλει προηγουμένως νά ἀσκηθεῖ διάγοντας αὐθεντική πνευματική ζωή. Ἡ ἐκκλησιαστική ἀσκησιολογία εἶναι τό μέσο θεραπείας τῆς νοσοῦσας ἀνθρώπινης φύσης καί ἐπιστροφῆς στήν προπρωτική μακαριότητα.

Ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Η ΖΥΜΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ὁμιλίες σέ Εὐαγγελικές περικοπές καί ἐσορτές
τοῦ Ἐπισκόπου Φαναρίου κ. Ἀγαθαγγέλου.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 π.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Παρασκευή καί ὥρα 5.30 π.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Λειτουργίας - Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr